

Arrest

**nr. 161 243 van 3 februari 2016
in de zaak RvV X/ VIII**

In zake: 1. X
2. X,
handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers
van hun minderjarige kinderen X, X, X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X, X en X, op 17 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 mei 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlagen13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MONDEN, die loco advocaat P. CHARPENTIER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen bij schrijven gedateerd op 10 december 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 24 mei 2013 de beslissing waarbij de ingediende verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 18 juni 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Het feit dat betrokkenen sinds eind 2008 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn (volgens twee getuigenverklaringen) en duurzame sociale banden zouden hebben ontwikkeld en Franse taallessen hebben gevolgd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de (asiel)procedures en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Betrokkenen vroegen een eerste keer op 01.10.2008 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd op 28.01.2009 afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf, aangezien de Poolse autoriteiten bevoegd waren voor de behandeling van de asielaanvraag. Deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 03.02.2009.

Ze besloten geen gevolg te geven aan dit bevel en dienden een aanvraag art. 9ter in. Nadat deze in eerste instantie onvankelijk werd verklaard, werd deze op 07.03.2012 dan toch afgesloten met een ongegronde beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten.

Het attest van immatriculatie, verkregen na de onvankelijkheid van de aanvraag 9ter, is geen verblijfstitel. Het is een enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onvankelijk verklaard is en nog in behandeling is.

Betrokkenen gaven opnieuw geen gevolg aan het bevel na de negatieve beslissing inzake de aanvraag 9ter, maar dienden een nieuwe asielaanvraag in, op 22.03.2012. Deze tweede asielaanvraag werd op 30.05.2012 afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden daarna opnieuw asiel aan, dit op 25.09.2012. Deze asielaanvraag werd op 01.10.2012 afgesloten met een weigering van in overwegingname van de asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Betrokkenen verkozen ook geen gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de asielprocedures - namelijk ongeveer 4 maanden voor de eerste, iets meer dan 2 maanden voor de tweede en 6 dagen voor de derde - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van de heer [B. T.-A.] en de verwijzing naar een rapport en artikel betreffende de medische behandeling in Tsjetsjenië; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procédure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen en de daarmee samenhangende verwijzing naar een rapport en artikel betreffende de medische behandeling in Tsjetsjenië vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven.

Wat betreft het feit dat de broers (en schoonzussen) van mevrouw [K. L.] legaal in België zouden wonen; dient vooreerst te worden opgemerkt dat de verwantschap met mevrouw niet werd aangetoond. Bovendien verklaren betrokkenen niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt, gezien ze ook niet samenwonen met één van de broers en hun gezinnen.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkenen reeds enkele keren een bevel om het grondgebied te verlaten, hebben verkregen. Doch betrokkenen hebben daaraan nooit gevolg gegeven en zijn steeds op het

Belgisch grondgebied gebleven, waardoor de scholing van de kinderen bleef doorlopen. Betrokkenen hebben ook telkens na het verkrijgen van een bevel om het grondgebied te verlaten, een nieuwe procédure opgestart en zo hun verblijf verlengd. Dit roept fundamentele vragen op met betrekking tot wie verantwoordelijk is voor een situatie die ten principale ontstaan is uit het niet gehoor geven aan de vertrekplicht, het steeds opnieuw beginnen van procédures en (daarmee) het verlengen van het verblijf. Dat de scholing van de kinderen onderbroken wordt bij een terugkeer, hebben ze aldus deels in de hand gewerkt. Dit terzijde, dient opgemerkt te worden dat het feit dat de kinderen sinds 2009 steeds naar school zijn gegaan, als normaal kan worden beschouwd, gezien ze hun tijd in België zo goed mogelijk dienden te benutten in afwachting van hun (asiel)procedures. Het verblijf tijdens de tweede asielprocedure en na de ontvankelijkheidsbeslissing inzake de aanvraag art. 9ter was precair; betrokkenen wisten dat dit tijdelijk was in afwachting van een definitieve beslissing. Doch, dit opent geen recht op verblijf. Gezien dit alles kan aldus gesteld dat er van een schending van art 2 en 3 van het Kinderrechtenverdrag en van art 22bis van de Grondwet geen sprake kan zijn.

De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geldt voor het hele gezin, zodat er geen sprake kan zijn van een inmenging in het privé- en familiaal leven van betrokkenen.

Wat betreft de verwijzing naar arresten van de Raad van State en een veroordeling van België door het EH RM, dient te worden opgemerkt dat elk dossier anders is en individueel wordt onderzocht. Dit brengt niet automatisch een verblijfsregularisatie van betrokkenen met zich mee.

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd. 10.12.2012 door betrokkenen ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd. 01.10.2012 van hun asielprocedure, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen/bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Eveneens op 24 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Deze beslissingen, die verzoekers samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"[...] Bevel om het grondgebied te verlaten

[...]

in uitvoering van de beslissing van [V. K.], attaché,

[...]

gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten:

[...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

[...]

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

[...]

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

[...]

1 ° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of visum

[...]

Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

[...]

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 1.10.2012, hem [haar] diezelfde dag betekend.

[...] Inreisverboden

[...]

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar in volgende gevallen:

[...]

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 1.10.2012, hem [haar] diezelfde dag betekend.”

Dit zijn de overige bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring van de bestreden beslissingen werden op 17 juli 2013 ingediend door verzoekers, hierbij onder meer handelend als wettelijk vertegenwoordigers van K. B. Op 26 april 2015 is K. B. echter meerderjarig geworden, zodat haar ouders haar, vanaf die datum, niet langer in rechte kunnen vertegenwoordigen. K. B. kan evenwel in eigen naam en zonder verdere vormvereisten het geding zelf verder voeren (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nr. 95 en RvS 20 november 1980, nr. 20.728).

2.2. Ambtshalve wijst de Raad erop dat in het belang van een goede rechtsbedeling degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekers in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard als bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod aanvechten. Zij duiden in hun verzoekschrift de samenhang niet. Ter terechtzitting gevraagd alsnog de samenhang te duiden, stellen zij op dit punt geen verdere toelichting te kunnen geven. Verzoekers tonen aldus een voldoende samenhang tussen enerzijds de niet-ontvankelijkheidsbeslissing genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en anderzijds de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverboden, die berusten op een andere juridische en feitelijke basis, niet aan. De Raad merkt op dat de eventuele nietigverklaring van de niet-ontvankelijkheidsbeslissing op zich ook nog niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverboden hierdoor in het gedrang komt. De eventuele nietigverklaring van de beslissing inzake de verblijfsaanvraag heeft tot gevolg dat verzoekers opnieuw worden teruggeplaatst in de situatie van een hangende verblijfsaanvraag doch leidt in casu niet tot de vaststelling dat zij tot enig verblijf zijn gemachtigd of toegelaten of dat de motieven die aan de basis liggen van de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverboden kaduuk worden.

Een voldoende samenhang tussen enerzijds de niet-ontvankelijkheidsbeslissing inzake verzoekers' verblijfsaanvraag en anderzijds de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverboden blijkt aldus niet. In deze situatie, waarin verscheidene vorderingen waarvan de samenhang niet wordt aangetoond in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, zijnde de beslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, nu deze als eerste wordt vermeld in het inleidende verzoekschrift, enkel hiertegen duidelijke middelen worden ontwikkeld en verzoekers in dit verband ter terechtzitting niet aangeven dat de andere beslissingen voor hen belangrijker zijn – ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverboden van 24 mei 2013.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre dit is gericht tegen de beslissing van 24 mei 2013 waarbij verzoekers' verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard (hierna aangeduid als zijnde de bestreden beslissing).

3.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“La jurisprudence a toujours considéré que les circonstances exceptionnelles visées à l'art 9 bis ne doivent pas être assimilées à des circonstances rendant radicalement impossible un voyage à l'étranger, des circonstances rendant difficile un tel voyage pouvant suffire à justifier la demande introduite en Belgique.

A ce sujet, tant le Conseil d'Etat que le CCE ont considéré à de nombreuses reprises que l'interruption d'une année scolaire pour des enfants constituerait un préjudice grave difficilement réparable.

Contrairement à ce que prétend souvent l'Office des Etrangers, la jurisprudence du Conseil d'Etat ne visait pas le cas d'enfants suivant une scolarité spécialisée, puisque l'on notait même pour des enfants à l'école maternelle qu'il pourrait exister un préjudice grave et difficilement réparable.

Il tombe sous le sens que des enfants qui vivent en Belgique depuis déjà de nombreuses années et qui par la force des choses, parlent mieux français que russe, que l'obligation d'interrompre leur année scolaire pour une période nécessairement prolongée (sans grand espoir de retour) peut entraîner un préjudice extrêmement grave :

- Sur le plan scolaire

- Sur le plan psychologique

Le déracinement d'enfants placés dans ces circonstances est, selon nombre de psychologues, particulièrement douloureux pour des enfants en bas âge.

A aucun moment, la décision ne paraît s'être souciee de l'intérêt des enfants.

Or, les art 2 et 3 CIDE imposent à toute décision administrative de prendre en compte l'intérêt des enfants, sans tenir compte de la situation administrative délicate de leurs parents.

Il apparaît très clairement qu'à aucun moment la décision n'a pris en compte l'intérêt des enfants, et qu'elle n'est dès lors pas motivée adéquatement.

Enfin, la décision ne se soucie nullement des problèmes graves de santé du premier requérant.

Or, et le Conseil du Contentieux des Etrangers l'a rappelé, à supposer même que l'on établisse qu'il serait possible de se faire soigner dans le pays d'origine -ce qui n'est certainement pas le cas- la maladie grave dont est atteinte une personne peut justifier en soi qu'elle ne soit pas contrainte d'accomplir une formalité administrative lourde comme un voyage vers le pays d'origine pendant de nombreux mois.

En l'espèce, les requérants sont originaires de Tchétchénie. S'ils devaient être contraints de retourner dans leur pays d'origine uniquement pour accomplir cette formalité, ils devraient sans doute passer par Moscou pour introduire leur demande, mais ils ne pourraient y résider, n'ayant aucune attache avec cette ville. Devraient-ils ensuite aller séjourner (dans quelles conditions ?) en Tchétchénie puis retourner ensuite à Moscou pour prendre connaissance de la décision ?

Les difficultés réelles d'organisation résultent, à l'évidence, de l'éloignement de la Tchétchénie par rapport à Moscou.

L'obligation de devoir retourner préalablement dans leur pays d'origine aurait en outre pour conséquence que les requérants devraient quitter leur logement actuel et se débarrasser du mobilier qu'il ont acquis ces dernières années : de tels inconvénients, surtout lorsque l'on a la charge d'enfants, sont évidemment extrêmement lourds et totalement disproportionnés par rapport à la facilité qu'à l'Administration d'examiner la demande de séjour en Belgique.

Enfin, le Conseil du Contentieux des Etrangers a rendu, le 15.01.2013, une décision importante en cause de [K. A.], qui considère qu'en Tchétchénie, les personnes obligées au retour font systématiquement l'objet de traitements inhumains : arrestations, parfois tortures, arnaques multiples.

Cette décision se basait sur un rapport de l'OSAR daté de 2011.

Il paraît clair que dans ces circonstances, un rapatriement serait particulièrement lourd de conséquences.

Il résulte de l'ensemble des éléments qui précèdent que les circonstances exceptionnelles sont établies.

En déniant à ces circonstances le caractère exceptionnel, la décision viole l'art 9 bis.

La décision n'est donc pas valablement motivée et doit faire l'objet d'une annulation.”

3.1.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekers aangehaalde elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Er wordt ingegaan op de verschillende in dit verband door verzoekers in hun verblijfsaanvraag ingeroepen elementen en toegelicht op welke gronden deze niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekers in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. In de mate dat verzoekers aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van

deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf te worden gemachtigd, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In de thans voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf, die in het administratief dossier is opgenomen, beriepen verzoekers zich op de volgende buitengewone omstandigheden:

- Het gegeven dat verzoeker lijdt aan een ernstige ziekte. Verzoekers erkenden hierbij dat verweerder op grond van deze ernstige ziekte geen verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet had toegekend, beslissing die zij evenwel aanvochten bij de Raad, doch zij benadrukten dat de ernst van de aandoening niet kan worden betwist en gaven aan van mening te zijn dat deze niet kan worden behandeld in het herkomstland.
- De artikelen 2 en 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 22bis van de Grondwet. Verzoekers benadrukten het primordiaal karakter van de belangen van de kinderen en stelden dat de kinderen tussen 5 en 15 jaar oud zijn en gewoon zijn aan het schoolregime dat zij thans in België volgen. Zij voerden aan dat een onderbreking van schooljaar dreigt indien de kinderen hun ouders dienen te vergezellen om de aanvraag vanuit het buitenland in te dienen.

Wat de ingeroepen ernstige gezondheidsproblemen van verzoeker betreft, stelt de Raad allereerst vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat verweerder met deze ingeroepen buitengewone omstandigheid rekening heeft gehouden. Hij wees op de door verzoekers reeds ingediende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – die, hetgeen niet is betwist, eveneens was gesteund op de medische problemen van verzoeker – die op 7 maart 2012 reeds ongegrond was verklaard en op het gegeven dat de wetgever een duidelijk onderscheid heeft gemaakt tussen enerzijds de verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en anderzijds de verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hij oordeelde dat de in casu ingeroepen medische elementen en de daarmee samenhangende verwijzing naar een rapport en artikel betreffende de medische behandeling in Tsjetsjenië buiten de context vallen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en hieraan geen verder gevolg wordt gegeven in de thans voorliggende procedure.

Verzoekers betogen in hun middel dat het gegeven dat een aanvrager lijdt aan een ernstige ziekte een buitengewone omstandigheid kan uitmaken die verhindert dat hij gedurende meerdere maanden dient terug te reizen naar het herkomstland, zelfs indien het mogelijk zou zijn zich hiervoor te laten behandelen in het land van herkomst. Dit sluit aan bij hetgeen zij stelden in hun aanvraag, met name dat het gegeven dat verweerder gelet op de ingeroepen gezondheidsproblematiek geen verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet toekende niet uitsluit dat deze een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in het kader van de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekers op zich kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat het niet op algemene wijze mag worden uitgesloten dat medische elementen ook buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, doch thans doet zich de situatie voor waarin verzoekers zich wat de buitengewone omstandigheden betreft beriepen op een gezondheidstoestand zoals zij deze reeds inriepen in het kader van een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zo gaven verzoekers in hun thans voorliggende verblijfsaanvraag uitdrukkelijk aan zich te beroepen op de medische gezondheidsproblematiek van verzoeker zoals deze reeds voorlag in het kader van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die zij indienen op 3 maart 2009, doch die ongegrond werd verklaard op 7 maart 2012. Zij verwezen in de thans voorliggende verblijfsaanvraag weliswaar naar een nieuw medisch attest en een rapport over de behandeling van PTSS in Tsjetsjenië van 5 oktober 2011, doch gaven niet aan dat de gezondheidstoestand van verzoeker op zich intussen was gewijzigd of er op dit punt sprake was van enig nieuw element. Het gegeven dat de behandelende arts in een nieuw attest aangeeft dat hij op bepaalde punten – zoals de mogelijkheid tot reizen naar het herkomstland of de behandelingsmogelijkheden in het herkomstland – niet akkoord gaat met de eerdere beoordeling in het kader van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, maakt ook nog niet dat er sprake is van een gewijzigde gezondheidstoestand of van nieuwe omstandigheden in het herkomstland die van invloed zijn op de mogelijkheid tot behandeling aldaar. Hetzelfde geldt waar verzoekers verwezen naar een rapport betreffende de behandeling van PTSS in Rusland dat handelt over de situatie in dit land zoals deze reeds bestond ten tijde van de verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat in het kader van deze procedure ook reeds naar voor werd gebracht door verzoekers. De Raad wijst erop dat in de situatie waarin verzoekers zich steunen op een medische situatie die reeds voorlag in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, het artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet voorziet als volgt:

“§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

[...]

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*) blijkt dat het de betrachting van de wetgever was om “(...) opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.”

In de situatie zoals deze zich thans voordoet, blijkt aldus dat verweerder – door eveneens te wijzen op de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zoals deze door verzoekers reeds werd gevoerd – wel degelijk op wettige wijze kon oordelen dat de ingeroepen medische elementen niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Minstens blijkt niet dat verzoekers er enig belang bij hebben te betogen dat de ingeroepen gezondheidstoestand van verzoeker andermaal diende te worden beoordeeld in het licht van de buitengewone omstandigheden zoals vereist in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gelet op de uitdrukkelijke bewoordingen van artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. Gelet op deze bepaling, en nu verzoekers in hun thans voorliggende verblijfsaanvraag niet aangaven dat – ten opzichte van de eerdere verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – de medische situatie van verzoeker op zich was gewijzigd en evenmin dat er in het herkomstland sindsdien sprake was van nieuwe omstandigheden die van invloed zijn op de mogelijkheid tot behandeling aldaar, kan het bestuur immers enkel vaststellen dat de ingeroepen gezondheidstoestand van verzoeker niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid, zo niet zou hij de wet miskennen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt vervolgens dat verweerder bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden eveneens rekening hield met de belangen van de kinderen zoals deze door verzoekers werden ingeroepen in hun aanvraag en waarbij zij concreet wezen op de scholing van deze kinderen in België en het gegeven dat zij hun schooljaar zullen moeten onderbreken. Verweerder weerhield op dit punt evenwel geen buitengewone omstandigheden, omdat niet was aangetoond dat een verdere scholing niet kan worden verkregen in het land van herkomst. In dit verband benadrukte verweerder ook dat niet blijkt dat de scholing van de kinderen gespecialiseerd onderwijs behoeft of

enige gespecialiseerde infrastructuur die niet te vinden is in het land van herkomst. Verweerder stipte in dit verband ook nog aan dat verzoekers reeds enkele keren bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, doch zij weigerden hieraan gevolg te geven – waardoor de scholing van de kinderen verder liep – en zij er telkens voor kozen na het krijgen van een bevel om het grondgebied te verlaten een nieuwe procedure op te starten en aldus hun verblijf te verlengen. Hij wees er aldus op dat de situatie van de kinderen en hun scholing ten principale is ontstaan uit het weigeren om gehoor te geven aan de vertrekplicht, het steeds opnieuw beginnen van procedures en het aldus verlengen van het verblijf. Hij benadrukte dat verzoekers op de hoogte waren van het feit dat de scholing in België slechts een tijdelijke oplossing was in afwachting van de behandeling van hun procedures om de ontwikkeling van de kinderen zo normaal mogelijk te laten verlopen. Een schending van de artikelen 2 en 3 van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 22bis van de Grondwet werd niet weerhouden.

Verzoekers laten na de manifeste onredelijkheid aan te tonen van de stelling van verweerder dat de scholing van de kinderen geen buitengewone omstandigheid is. Zij verwijzen naar rechtspraak van de Raad en de Raad van State die zou aanvaarden dat de onderbreking van een schooljaar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan uitmaken, doch enige verwijzing naar een concreet arrest wordt niet gegeven. Aldus kan ook niet worden beoordeeld in welke mate in deze rechtspraak zich een gelijkaardige situatie voordeed. Arresten van de Raad hebben daarnaast ook geen precedentenwerking. De Raad stelt vast dat verweerder in de thans voorliggende situatie duidelijk heeft gemotiveerd waarom de scholing van de kinderen geen buitengewone omstandigheid is. Hij wees in dit verband op het gegeven dat de kinderen hun scholing kunnen verderzetten in het land van herkomst en benadrukte in dit verband verder dat de scholing steeds heeft plaatsgevonden in precair verblijf en verzoekers na de afwijzing van hun verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 7 maart 2012 andermaal bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Een herhaalde asielaanvraag werd op 30 mei 2012 opnieuw afgewezen, gevolgd door bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoekers kozen er andermaal voor de kinderen een nieuw schooljaar te laten aanvangen in België, wetende dat hun verblijfsprocedures negatief waren afgesloten en zij het grondgebied dienden te verlaten. In het kader van de door hen op 25 september 2012 ingediende asielaanvragen heeft het bestuur ook vastgesteld dat zij in dit verband geen nieuwe elementen aanbrachten. Verzoekers volharden dat gelet op de belangen van hun kinderen de onderbreking van het schooljaar op zich een buitengewone omstandigheid is, doch gaan als dusdanig niet in op de voormelde motivering en tonen het kennelijk onredelijk karakter hiervan geenszins met concrete argumenten aan. Zij betwisten op zich niet dat de scholing kan worden verdergezet in het herkomstland en weerleggen de vaststelling van verweerder niet dat de omstandigheid waar zij zich nu op beroepen het gevolg is van hun eigen keuze en geen buitengewone omstandigheid. De Raad wijst er ook op dat verweerder, in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend, een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888). Er kan tevens worden verwezen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat de scholing van kinderen, in regel, niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007, nr. 171.410). Louter ten overvloede merkt de Raad in dit verband ook nog op dat de bestreden beslissing dateert van 24 mei 2013, en derhalve werd genomen op een ogenblik dat het op dat ogenblik aan de gang zijnde schooljaar op zijn einde liep. De beslissing werd hen betekend op 18 juni 2013, samen met bevelen om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van zeven dagen. Zij hadden in dit verband de mogelijkheid om een verlenging te vragen van de termijn waarbinnen zij gevolg dienden te geven aan deze bevelen, bijvoorbeeld teneinde hun kinderen hun schooljaar te laten afmaken. Er blijkt evenwel niet dat zij zulks hebben gedaan. In ieder geval werden zij geenszins gedwongen verwijderd van het grondgebied voor het einde van het schooljaar. Gelet op hetgeen voorafgaat, blijkt geenszins dat verzoekers enig belang hebben bij een betoog dat als gevolg van de thans bestreden beslissing het lopende schooljaar van de kinderen zou worden onderbroken.

Verzoekers wijzen er thans nog op dat hun kinderen beter Frans dan Russisch spreken en een onderbreking van hun scholing in België voor hen zowel op het vlak van hun scholing als psychologisch een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan opleveren. Dit betoog werd als dusdanig evenwel niet naar voor gebracht in het kader van de verblijfsaanvraag. Het kwam nochtans aan verzoekers toe om op concrete en duidelijke wijze aan te geven waaruit de door hen ingeroepen buitengewone omstandigheden precies bestaan. Verzoekers erkennen middels dit betoog bovendien dat de kinderen Russisch kennen, waardoor niet blijkt dat op dit punt een element voorligt dat de verdere scholing in het herkomstland verhindert, en beperken zich verder tot algemene en in grote mate hypothetische beweringen zonder dat deze op enigerlei wijze concreet worden betrokken op de situatie van de kinderen. Een dergelijk betoog vermag geen afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden beslissing en aldus wordt het kennelijk onredelijk karakter van deze motivering nog niet aangetoond.

Verzoekers betogen verder nog dat het bestuur op geen enkel ogenblik aandacht heeft besteed aan de belangen van de kinderen. Dit betoog gaat er evenwel aan voorbij dat verweerder wel degelijk aandacht heeft besteed aan de vraag of de kinderen een verdere scholing zullen kunnen genieten in hun herkomstland en of in dit verband blijkt dat er op dit vlak sprake is van specifieke noden zoals gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur. Verweerder heeft ook geduid dat de kinderen de mogelijkheid hadden om, ondanks hun precair verblijf, een scholing in België te kunnen genieten teneinde hun tijd hier nuttig te besteden en het in dezen een keuze was van de ouders om de kinderen een nieuw schooljaar te laten aanvatten terwijl zij wisten dat zij het grondgebied dienden te verlaten na de afsluiting van hun asielprocedures en hun verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft zich aldus wel degelijk bekommerd getoond over de vraag of de kinderen hun scholing zullen kunnen verderzetten zodat hun verdere scholing is verzekerd. Aldus kan worden aangenomen dat het bestuur de belangen van de kinderen wel degelijk in overweging heeft genomen. Verzoekers maken ook geenszins met concrete argumenten aannemelijk dat de belangen van de kinderen indien zij hun scholing moeten verderzetten in hun herkomstland, minstens voor de duur van de behandeling van de verblijfsaanvraag, op noemenswaardige wijze zouden worden miskend of geschaad.

Verzoekers brengen vervolgens nog een betoog naar voor waarin zij stellen afkomstig te zijn uit Tsjetsjenië en zich waarschijnlijk naar Moskou te zullen moeten begeven om hun verblijfsaanvraag in te dienen terwijl zij aldaar geen verblijfsmogelijkheid hebben, gelet op het ontbreken van banden met deze stad. Zij stellen zich tevens vragen bij hun eventuele verblijfsomstandigheden in Tsjetsjenië en benadrukken de reële organisatorische moeilijkheden in dit verband. Tevens voeren zij aan dat bij een terugkeer naar hun herkomstland om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen zij hun huidige verblijfplaats dienen te verlaten en zich moeten ontdoen van het onroerend goed dat zij in de loop van de voorbije jaren hebben aangekocht. Eveneens wijzen zij nog op een arrest van de Raad van 15 januari 2013 betreffende A. K. De Raad dient in dit verband evenwel vast te stellen dat zij dergelijke elementen in het kader van hun verblijfsaanvraag geenszins hebben aangebracht als buitengewone omstandigheden. Er dient te worden benadrukt dat het aan verzoekers toekwam om in hun verblijfsaanvraag duidelijk te stellen welke buitengewone omstandigheden volgens hen verhinderen dat zij de aanvraag via de reguliere procedure indienen. Er kan ook worden aangenomen dat het bestuur in de bestreden beslissing kon volstaan met te motiveren omtrent de door verzoekers ingeroepen buitengewone omstandigheden. Aldus kan niet worden vastgesteld dat het bestuur met voormelde elementen rekening diende te houden, of hieromtrent diende te motiveren. Dit betoog van verzoekers vermag niet te leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.1.2.3. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij lichten het middel als volgt toe:

“Ainsi qu'il vient d'être exposé, Mr [B.] est gravement malade et son médecin considère que le requérant ne pourrait recevoir la thérapie nécessaire « même à prix d'or en Russie » et qu'en outre, selon le Dr [D.], un retour forcé « serait un désastre ».

Le rapport de l'OSAR cité en page 2 de la demande adressée au Bourgmestre démontre également l'impossibilité de bénéficier d'un équipement médical de base et de médicaments, à fortiori pour les personnes rapatriées ou celles qui sont obligées d'accomplir une formalité sans disposer d'aucune habitation en Tchétchénie.

Enfin, l'arrêt du Conseil du Contentieux des Etrangers prononcé le 15 janvier dernier et évoqué au premier moyen démontre que les requérants et leur famille feraient l'objet d'un traitement inhumain et dégradant s'ils devaient être rapatriés.”

3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). De vreemdeling moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragssluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragssluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

Daarnaast oordeelt het EHRM dat socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding kunnen geven tot een non-refoulement verplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114). Dezelfde hoge drempel wordt gehanteerd met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer, waarbij het EHRM oordeelt dat *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat daarbij allereerst dient vast te staan dat het een medische aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken. Hoewel het EHRM inderdaad vaak de behandelingsmogelijkheden in het land van bestemming onderzoekt, wordt er toch geen schending van artikel 3 van het EVRM aanvaard indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek. Indien er geen vergeworderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van de aandoening blijkt, hoeft er in het kader van artikel 3 van het EVRM derhalve geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van bestemming te worden gedaan (RvS 28 november 2013, nr. 225.632).

In casu blijkt niet dat dergelijke dwingende humanitaire redenen voorliggen. Er blijkt zo nog niet dat de gezondheidstoestand van verzoeker kritiek is of dat er sprake is van een vergeworderde ziekte-toestand. In de thans bestreden beslissing wordt verder verwezen naar de eerdere beslissing van 7 maart 2012 waarbij verzoekers' verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd afgewezen. De beoordeling in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omvat ook het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM (RvS 29 januari 2014, nr. 226.251). In het kader van deze beslissing werd geoordeeld dat er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin op een onmenselijke of vernederende behandeling, nu de vereiste behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. Deze beslissing is, nu het hiertegen ingediende beroep door de Raad werd verworpen, definitief geworden. Verzoekers tonen niet aan dat sinds deze beoordeling op 7 maart 2012 er sprake is van een gewijzigde medische situatie en evenmin dat er in het herkomstland sindsdien sprake was van nieuwe omstandigheden die van invloed zijn op de mogelijkheid tot behandeling aldaar. Door louter te wijzen op bepaalde zienswijzen van de behandelende arts tonen zij nog niet aan dat er sprake is van nieuwe elementen die een nieuwe beoordeling vereisen. Het rapport van OSAR waarnaar verzoekers verwijzen lag ook reeds voor in het kader van het beroep ingesteld tegen de ongegrondheidsbeslissing genomen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, doch op grond hiervan werd geen miskennis van artikel 3 van het EVRM weerhouden.

De Raad herhaalt verder andermaal dat verzoekers in hun verblijfsaanvraag niet hebben verwezen naar enig arrest van 15 januari 2013. Daarenboven dient ook te worden opgemerkt dat het door hen aangevoerde dat uit dit arrest zou volgen dat zij bij een terugkeer naar het herkomstland zullen worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, geenszins kan worden aangenomen. In dit arrest werd overgegaan tot een nietigverklaring van een beslissing van de commissaris-generaal omdat essentiële elementen ontbraken zonder dewelke de Raad de voorliggende zaak niet kon beoordelen. Door te verwijzen naar voormeld arrest gaan verzoekers ook volledig voorbij aan het navolgende arrest nr. 116.010 van 19 december 2013 van de Raad waarbij werd vastgesteld dat de loutere herkomst uit Tsjetsjenië niet volstaat opdat een beschermingsstatus zich opdringt.

In de huidige omstandigheden blijkt niet dat de thans voorliggende zaak wordt gekenmerkt door de vereiste dwingende humanitaire redenen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekers voeren in een derde middel de schending aan van “het beginsel van behoorlijk bestuur”. Zij stellen als volgt:

*"Ce principe impose à l'Administration de ne pas imposer des inconvénients majeures et totalement disproportionnés aux personnes auxquelles la décision est destinée.
En l'espèce, il n'apparaît pas de la décision que celle-ci ait opéré un examen de proportionnalité : ainsi qu'il vient d'être souligné lors de l'examen du premier moyen, les inconvénients imposés au requérant - l'obligation d'abandonner leur logement et leur mobilier, l'obligation pour les enfants d'abandonner leur scolarité pendant de nombreux mois- sont extrêmement importants, alors que l'Administration, pour sa part, n'aurait aucun inconvénient à pouvoir examiner la situation des requérants et leurs attaches durables en Belgique."*

3.3.2. Verzoekers beroepen zich aldus op een miskennis van het proportionaliteitsbeginsel. De Raad benadrukt in dit verband dat de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien dat enkel in geval van buitengewone omstandigheden de verblijfsaanvraag in België mag worden ingediend. In het kader van de beoordeling van deze buitengewone omstandigheden komt het bestuur een ruime beoordelingsbevoegdheid toe. Bij de bespreking van het eerste middel werd verder reeds vastgesteld dat verzoekers niet aantonen dat verweerder bij de uitoefening van deze beoordelingsbevoegdheid kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Hierbij werd ook reeds ingegaan op de ingeroepen scholing van de kinderen in België – en het gegeven dat hun schooljaar zou worden onderbroken – en geoordeeld dat enige kennelijke onredelijkheid nog niet blijkt waar verweerder dit element niet als buitengewone omstandigheid weerhield, nu deze scholing kan worden verdergezet in het herkomstland en verzoekers ook zelf de keuze hebben gemaakt de kinderen een nieuw schooljaar te laten aanvatten terwijl zij het grondgebied dienden te verlaten nadat hun asielprocedures en hun verblijfsaanvraag om medische redenen negatief waren beoordeeld. Enige disproportionaliteit kan aldus evenmin worden vastgesteld. Verzoekers trachten verder alsnog het disproportioneel karakter van de beoordeling aan te tonen door erop te wijzen dat zij hun woonst zullen moeten verlaten, doch in dit verband werd reeds aangestipt dat verzoekers dit element in hun aanvraag geenszins hebben aangemerkt als buitengewone omstandigheid waardoor ook niet kan worden vastgesteld dat dit element thans kan leiden tot de vaststelling dat de bestreden beslissing disproportioneel zou zijn. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel kan niet worden vastgesteld. Uit de motieven van de bestreden beslissing dient ook niet te blijken dat de bevoegde overheid een evenredigheidsafweging heeft gemaakt (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

De uiteenzetting van verzoekers laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoekers toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden achten (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.4.1. Verzoekers voeren in een vierde middel de schending aan van de artikelen 2, 3 en 12 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 8

van het EVRM en van de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet. Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“La Cour Constitutionnelle a eu l'occasion de rappeler que les droits fondamentaux des enfants doivent être respectés et qu'il appartient au besoin, sur base de l'art 159 de la Constitution, au Juge Administratif ou au juge de l'Ordre Judiciaire, de déterminer si les droits de cette Convention sont ou non violés.

Par conséquent, l'intérêt de l'enfant doit être vérifié dans chaque décision.

A aucun moment il n'apparaît que l'Office des Etrangers ait eu à l'esprit l'intérêt des enfants et les conséquences dramatiques qu'aurait pour eux l'interruption d'une année scolaire et l'obligation de retourner dans un pays avec lequel ils n'ont plus aucune attache.

En outre, l'art 8 CEDH garantit le droit au respect de la vie familiale et privée et donc le droit au respect des attaches d'un enfant à nouer dans un pays d'accueil.

L'art 22 de la Constitution garantit le même droit.

Il est incontestable que des enfants, qui ont entre 6 et 16 ans souffriraient considérablement s'ils devaient être rapatriés avec leurs parents, dont le père est gravement malade, vers un pays avec lequel ils n'ont plus aucune attache et si, en conséquence, ils devaient abandonner leur scolarité à Engis, où ils sont parfaitement intégrés, ainsi que leur logement et leurs meubles et ceux de leurs parents.

L'art 2 de la Convention prévoit également l'obligation d'entendre les enfants dans toutes décisions qui les concernent.

Il est indéniable que l'obligation qui leur est imposée d'interrompre leur année scolaire et l'obligation de migrer et d'abandonner leur mobilier constitue des inconvénients extrêmement douloureux à vivre pour des enfants en bas âge et l'obligation de devoir quitter la Belgique où ils sont les attaches et dont ils parlent l'une des langues nationale serait sans commune mesure avec l'intérêt que l'Office des Etrangers tirerait du fait que la famille [B.] irait introduire sa demande d'autorisation de séjour à Moscou ou en Tchétchénie...

A aucun moment, l'Office des Etrangers ne s'est soucié de recueillir l'avis des enfants et notamment de ceux qui ont plus de 12 ans, c'est-à-dire, les trois aînés.

Selon des dizaines de décisions prononcées par les tribunaux, cette disposition est d'application directe et crée un droit direct au bénéfice des enfants.

Ce droit a été manifestement violé.

En ce qui concerne les art 2 et 3 de la CIDE, tant la Cour de Cassation de Belgique que la Cour de Cassation de France (depuis 2005) reconnaissent un effet direct à ces dispositions;

En tout état de cause, un Etat qui a souscrit à une convention internationale est tenu d'en respecter les engagements et par conséquent, une décision administrative qui viole ces engagements est susceptible d'être annulée.

Enfin, on se doit relever les difficultés considérables que les psychologues mettent en évidence concernant l'obligation imposée aux enfants de quitter leur milieu de vie.

A cet égard, il faut rappeler la jurisprudence de la Cour Européenne des Droits de l'Homme qui a sanctionné la Belgique pour avoir rapatrié un jeune homme devenu majeur et qui était arrivée en Belgique alors qu'il n'avait que 12 ans.

L'art 8 CEDH crée un droit au bénéfice des enfants et un Etat ne peut évidemment se retrancher derrière des considérations d'ordre public pour prétendre procéder à l'expulsion de ces enfants qui n'ont personnellement jamais commis aucun délit et ne représente évidemment aucun danger pour l'Etat belge.

Il résulte à l'évidence de ce qui précède que la décision viole les dispositions reprises au moyen.”

3.4.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekers wijzen op de sociale banden die hun kinderen in België hebben opgebouwd en waaruit volgens hen een beschermenswaardig privéleven blijkt. Zij stellen dat de belangen van hun kinderen niet in ogenschouw zijn genomen door het bestuur en wijzen op de volgens hen dramatische gevolgen

van een onderbreking van schooljaar, van een terugkeer naar het herkomstland waarmee zij geen banden meer hebben en van het moeten achterlaten van hun leefomgeving in België.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op de beëindiging van een bestaand verblijfsrecht doch integendeel een vraag tot eerste toelating betreft, zodat in casu in geen geval sprake is van een inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoekers of hun kinderen. In een situatie van eerste toelating gebeurt geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op familie- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer t. Nederland, § 38).

In zijn arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk van 8 april 2008 geeft het EHRM duidelijk aan dat een opgebouwd privéleven tijdens een verblijf dat steeds als precair was te beschouwen in beginsel geenszins aanleiding vermag te geven tot een miskennis van artikel 8 van het EVRM en het in dit verband legitiem is indien de lidstaat een zwaarder belang toekent aan het publieke belang van een effectieve immigratiecontrole.

In dit kader wijst de Raad er verder op dat volgens het EHRM de Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging op hun grondgebied wensen te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa t. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101).

Indien, zoals in casu, minderjarige kinderen betrokken zijn, dan moet steeds hun hoger belang in rekening worden gebracht en moet hieraan een voldoende gewicht worden toegekend (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland).

Verzoekers' betoog dat het bestuur de belangen van de kinderen heeft genegeerd, of heeft nagelaten deze te betrekken bij zijn beoordeling, kan niet worden aangenomen. Verweerder is zo ingegaan op de bekommernis van verzoekers dat de kinderen hun scholing in België zullen moeten onderbreken om hun ouders te volgen naar het land van herkomst teneinde de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Verweerder heeft in dit verband met name nagegaan of er problemen blijken om de scholing van de kinderen verder te zetten in het land van herkomst en in dit verband vastgesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat de kinderen een gepaste scholing niet zullen kunnen verkrijgen in het herkomstland. Het bestuur heeft er in dit verband ook op gewezen dat de Belgische staat steeds de bekommernis heeft gehad dat de kinderen, in afwachting van de behandeling van de door hun ouders ingeleide procedures, in België naar school konden gaan, zodat deze kinderen hun tijd hier zo nuttig mogelijk konden doorbrengen. Verweerder wees er bijkomend op dat verzoekers er zelf voor hebben geopteerd hun kinderen een nieuw schooljaar te laten aanvatten wetende dat zij het grondgebied dienden te verlaten nadat hun asielaanvragen en hun verblijfsaanvraag om medische redenen negatief waren afgesloten. Verweerder heeft ook oog gehad voor de eenheid van het gezin. Er kan aldus wel degelijk worden aangenomen dat het bestuur oog heeft gehad voor de belangen van de kinderen. De Raad stelt vast dat in casu niet kan worden vastgesteld dat het bestuur aldus geen evenwichtige, redelijke beoordeling heeft gemaakt van de in het geding zijnde belangen, daarbij in het bijzonder rekening houdende met de belangen van de kinderen. Verzoekers benadrukken thans andermaal dat de kinderen dreigen hun schooljaar te moeten onderbreken, doch betwisten niet dat zij hun scholing zullen kunnen verderzetten in het herkomstland. Zij betwisten evenmin dat zij de kinderen een nieuw schooljaar lieten aanvangen op een ogenblik dat hun asielaanvragen en verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet negatief waren afgesloten en zij het grondgebied dienden te verlaten. De volgende asielaanvragen die gedurende dit schooljaar werden ingediend werden afgewezen, omdat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrachten. Verzoekers wisten aldus dat zij het grondgebied dienden te verlaten en dat zij een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in beginsel enkel vanuit het buitenland konden indienen, en beriepen zich wat de buitengewone omstandigheden betreft enerzijds op de ziekte van verzoeker die reeds was beoordeeld in de door hen opgestarte procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en anderzijds op een onderbreking van schooljaar van de kinderen die, zoals verweerder correct opmerkt, in wezen het gevolg was van de keuze van verzoekers om bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich neer te leggen terwijl hun asielaanvragen en medische aanvraag waren afgewezen, en hiertegen ook geen beroep meer hangende was. Het gestelde door het bestuur in dit verband wordt door verzoekers in

wezen ook geenszins betwist. Enige disproportionele belangenafweging kan niet worden vastgesteld. Verzoekers voeren thans ook nog aan dat een terugkeer naar het herkomstland voor de kinderen ernstige gevolgen zal hebben omdat zij geen banden meer hebben met dit land en zij aldus hun leefomgeving in België dienen achter te laten. Zij stellen dat psychologen wijzen op ernstige moeilijkheden voor kinderen indien deze hun leefomgeving moeten verlaten. De Raad merkt in dit verband op dat verzoekers, die nochtans in hun verblijfsaanvraag de mogelijkheid hadden om op concrete en gedetailleerde wijze te duiden waarom het voor hen of hun kinderen bijzonder moeilijk zou zijn de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen, in deze aanvraag geenszins wezen op het gegeven dat de kinderen geen banden meer zouden hebben met hun herkomstland en zij gaven evenmin aan dat het voor hun kinderen bijzonder moeilijk zou zijn hun leefomgeving in België achter zich te laten. Ook thans beperken verzoekers zich op dit punt daarenboven tot algemene stellingnames, zonder deze toe te passen op de specifieke situatie van hun kinderen en op concrete wijze aannemelijk te maken dat er in hoofde van de kinderen alsnog redenen zijn om aan te nemen dat een terugkeer naar het herkomstland hun belangen ernstig zou schaden. Verzoekers steunen zich andermaal op een betoog dat zij nalieten naar voor te brengen in hun verblijfsaanvraag, en beperken zich daarenboven tot een algemeen betoog dat niet wordt betrokken op de specifieke situatie van elk van de kinderen en niet concreet aantoont dat hun belangen ernstig zouden worden geschaad bij een terugkeer naar hun herkomstland, waardoor dit betoog niet toelaat te besluiten dat het bestuur geen redelijke afweging heeft doorgevoerd in het licht van de belangen van de kinderen. Verzoekers geven op zich ook geenszins aan dat een verderzetting van het privéleven – inclusief de scholing van de kinderen – niet mogelijk is in het herkomstland. De Raad benadrukt ook dat zowel het EHRM in zijn arrest Jeunesse als het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 30/2013 van 7 maart 2013 weliswaar benadrukken dat het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, maar dat het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen. Zoals reeds werd vastgesteld kan niet worden vastgesteld dat het bestuur geen evenwichtige, redelijke beoordeling heeft gemaakt van de in het geding zijnde belangen, daarbij in het bijzonder rekening houdende met de belangen van de kinderen.

Nu het bestuur reeds heeft vastgesteld dat de ziekte van verzoeker hem niet verhindert terug te reizen naar het herkomstland blijkt ook niet dat verzoekers zich nog dienstig kunnen steunen op een ernstige hinderpaal op dit vlak.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat de verwijdering van het Belgische grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, hun voorgehouden privé- of gezinsleven en dat van hun kinderen in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Ten slotte benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van een verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven zoals ontwikkeld in België staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt derhalve in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt.

3.4.2.2. De bescherming die wordt geboden door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers *“een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar bij de bespreking van het vorige onderdeel van het middel reeds werd geconcludeerd dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk wordt gemaakt, kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet worden weerhouden.

3.4.2.3. Daargelaten de vraag naar de directe werking van de artikelen 2 en 3 van het Kinderrechtenverdrag en het artikel 22bis van de Grondwet, verwijst de Raad op dit punt naar voorgaande bespreking in het licht van het artikel 8 van het EVRM wat de belangen van de kinderen betreft. In het licht van deze bespreking kan een miskennis van deze bepalingen niet worden aangenomen.

In zoverre verzoekers nog verwijzen naar artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag, dat onder meer voorziet dat het kind in de gelegenheid moet worden gesteld om te worden gehoord in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het aanbelangt, hetzij rechtstreeks hetzij onrechtstreeks, en betogen dat verweerder heeft nagelaten de kinderen te horen, merkt de Raad op dat de thans voorliggende verblijfsaanvraag werd ingediend door een raadsman optredende namens verzoekers en hun kinderen. Er kan aldus worden aangenomen dat deze kinderen – of toch minstens de kinderen die in staat waren hun mening te formuleren – de mogelijkheid hadden om in dit verband hun mening naar voor te brengen en toe te lichten waarom het niet mogelijk zou zijn dat zij hun ouders vergezellen naar het herkomstland teneinde aldaar via de reguliere procedure de aanvraag in te dienen. Aldus kan een miskennis van artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag niet worden vastgesteld.

3.4.2.4. Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.5. Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverboden. Verzoekers hebben verder geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing waarbij hun verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS